

Sygn. akt II Ka 617/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSO Teresa Zawiaślak

Protokolant st.sekr.sądowy Marzena Głuchowska

przy udziale Prokuratora Mariusza Dubowskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2016

sprawy **S. G. (1)**

obwinionego z art.86§1kw

z powodu, apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 10 sierpnia 2016r. sygn. akt II W 665/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Zespołu Adwokackiego Nr (...) w S. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu S. G. (1) przez adw. F. S. w postępowaniu odwoławczym; zasądza od obwinionego S. G. (1) na rzecz Skarbu Państwa 616,60 zł kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. II Ka 617/16

UZASADNIENIE

S. G. (1) został obwiniony o to, że:

I. w dniu 23.05.2015 r. około godziny 13.45 w S. na skrzyżowaniu ul. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem m-ki V. (...) o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego pojazdu m-ki S. o nr rej. (...), w wyniku czego najechał na jego tył powodując uszkodzenia,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

II. w dniu 15 lipca 2015 roku około godziny 10:30 w miejscowości (...), gm. K., pow. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując po drodze publicznej pojazdem m-ki H. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru wyprzedzania pojazdu ciężarowego m-ki M. o nr rej. (...) nie dostosował prędkości do warunków drogowych w następstwie czego utracił panowanie nad prowadzonym pojazdem i uderzył w betonowe ogrodzenie posesji w m. (...) oraz doprowadził do zderzenia z w/w pojazdem M.,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 10 sierpnia 2016 r., sygn. II W 665/15:

I. obwinionego S. G. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanych mu czynów opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku, z których każdy czyn wyczerpuje dyspozycję art. 86 § 1 kw i za te czyny na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw wymierzył mu karę grzywny w kwocie 500 (pięciuset) złotych;

II. w zakresie czynów opisanych w pkt I i II części wstępnej wyroku na podstawie art. 86 § 3 kw w zw. z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 9 § 2 kw w zw. z art. 29 § 1 kw orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, do których kierowania uprawnia prawo jazdy kategorii B, na okres 3 (trzech) lat;

III. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Zespołu Adwokackiego nr (...) w S. kwotę 398,52 zł (trzysta dziewięćdziesięciu ośmiu złotych pięćdziesięciu dwóch groszy), w tym kwotę 74,52 zł (siedemdziesięciu czterech złotych pięćdziesięciu dwóch groszy) tytułem podatku od towarów i usług za sprawowanie przez adw. F. S. obrony z urzędu wobec obwinionego;

IV. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 50 (pięćdziesięciu) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 554 (pięciuset pięćdziesięciu czterech) złotych tytułem wydatków za sporządzenie opinii biegłych i zryczałtowanych wydatków postępowania.

Apelacje od przedstawionego wyżej wyroku wnieśli obrońca obwinionego oraz prokurator.

Obrońca obwinionego wyrok zaskarżył w całości, zarzucając mu:

1) obrazę przepisów prawa materialnego – przez skazanie obwinionego z art. 86 § 1 kw i równocześnie zawiadomienie Prokuratury o podejrzeniu popełnienia czynu z art. 177 § 1 kw, gdy do skazania za to przestępstwo konieczną przesłanką jest naruszenie „zasad bezpieczeństwa”, a przepis art. 177 § 1 kk wchłania wykroczenie z art. 86 § 1 kw;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez przyjęcie odnośnie czynu I, że obwiniony „nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego pojazdu”, a jeżeli chodzi o czyn II, że był to manewr „wyprzedzania”, gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że kierowca samochodu ciężarowego włączył się do ruchu tuż przed nadjeżdżającym samochodem kierowanym przez obwinionego.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów obrońca obwinionego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Prokurator przedstawiony wyżej wyrok zaskarżył w części dotyczącej czynu I w całości na niekorzyść obwinionego S. G. (1), zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, że czyn obwinionego opisany w pkt I sentencji wyroku stanowi wykroczenie z art. 86 § 1 kw i w dniu 23 maja 2015 roku w S. na skrzyżowaniu ul. (...) spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki V. (...) o nr rej. (...) nie zachował bezpiecznego odstępu od poprzedzającego pojazdu marki S. o nr rej. (...), w wyniku czego najechał na jego tył powodując jedynie uszkodzenia, podczas gdy z analizy materiału dowodowego wynika, że na skutek tego zdarzenia pasażerka samochodu J. Z. doznała obrażeń ciała należących do kategorii średnich, zatem czyn zarzucony S. G. (1) stanowi przestępstwo z art. 177 § 1 kk, a nie wykroczenie.

Podnosząc powyższy zarzut prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie czynu opisanego w pkt I komparycji wyroku i umorzenie postępowania w tym zakresie.

W toku rozprawy apelacyjnej obrońca obwinionego poparł apelację i wnioski w niej zawarty, wniósł o zasądzenie kosztów za obronę z urzędu, a nadto oświadczył, że wniosek prokuratora pozostawia do uznania Sądu. Prokurator

poparł apelację i wnioski w niej zawarty, natomiast wniósł o nieuwzględnienie apelacji obrońcy obwinionego za czyn z pkt II wniosku o ukaranie. Obwiniony S. G. (1) przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje jako niezasadne, nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy po zapoznaniu się z aktami przedmiotowej sprawy nie podzielił przede wszystkim zarzutów apelujących dotyczących błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, a w szczególności dotyczących okoliczności i przyczyn przedmiotowych zdarzeń drogowych i w konsekwencji przyjętych kwalifikacji prawnych tych czynów.

Odnosząc się do zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w zakresie czynu z pkt I wniosku o ukaranie, tj. czynu z dnia 23 maja 2015r. Sąd Okręgowy stwierdził, że zarzut ten jest pozbawiony jakichkolwiek merytorycznych podstaw. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Rejonowy uznał wyjaśnienia obwinionego S. G. (1) za nielogiczne i nieprzekonywujące, a jednocześnie sprzeczne z pozostałymi materiałami dowodowymi, którym dał wiarę. Taka ocena tych dowodów zyskała pełną akceptację Sądu Odwoławczego, bowiem jest ona logiczna, przekonująca i zgodna z dyrektywami art. 7 kpk. W szczególności należy podkreślić, że wbrew twierdzeniom obwinionego, pozostali świadkowie podróżujący samochodem marki S. o nr rej. (...), tj. E. I., I. I. i J. I. kategorycznie i konsekwentnie twierdzili, że ich samochód stał przed sygnalizatorem nadającym czerwone światło i w oczekiwaniu na zmianę tego światła został uderzony przez nadjeżdżający z tyłu samochód obwinionego. Zeznania te potwierdziły także inne dowody, a przede wszystkim protokoły oględzin miejsca zdarzenia. Fakt, że samochód obwinionego najechał na tył samochodu go poprzedzającego, świadczy bezwzględnie, że S. G. (1) nie zachował należytej ostrożności, ani wymaganej bezpiecznej odległości przed poprzedzającym go samochodem i nie zdążył przed nim zahamować. W świetle takich dowodów, trudno więc kwestionować ustalenia faktyczne przedmiotowego zdarzenia.

Odnosząc się do rozstrzygnięcia prawnego w zakresie tego czynu i zarzutów obu apelujących, dotyczących nieprawidłowego uznania winy S. G. (1) w zakresie popełnienia przez niego tego wykroczenia, kwalifikowanego jako wykroczenia z art. 86 § 1 kw, mimo iż w toku rozprawy głównej okazało się, że jadąca samochodem marki S. J. Z. doznała obrażeń ciała kwalifikowanych w art. 157 § 1 kk, Sąd Odwoławczy uznał zarzuty te za bezzasadne.

Przede wszystkim należy mieć na uwadze, że Sąd Rejonowy rozpoznawał przedmiotową sprawę w granicach skierowanych do tego sądu wniosku o ukaranie S. G. (1) o dwa wykroczenia z art. 86 § 1 kw, popełnione w dniach 23 maja 2015r. i 15 lipca 2015r. W czasie kierowania wniosku brak było podstaw do przyjęcia, że w wyniku zdarzenia z dnia 23 maja 2015r. pokrzywdzona doznała obrażeń ciała naruszających prawidłowe funkcjonowanie jej organizmu na okres powyżej 7 dni. Takich ustaleń dotyczących skutku tego zdarzenia Sąd Rejonowy dokonał dopiero w końcowej fazie postępowania. Rozpoznając więc przedmiotową sprawę, sąd rozstrzygał w granicach wniosku o ukaranie. Uznając winę obwinionego w zakresie tego czynu sąd ustalił, że obwiniony ten niewątpliwie nie zachował należytej ostrożności w czasie kierowania swoim pojazdem, w wyniku czego doprowadził do zarzucanego mu wykroczenia. Zważywszy, iż w toku rozprawy został ustalony faktyczny skutek nieprawidłowego zachowania się tego obwinionego w postaci powstania obrażeń ciała u J. Z., Sąd Rejonowy prawidłowo uznał, że zachodzi podstawa do skierowania przez oskarżyciela publicznego – prokuratora aktu oskarżenia z art. 177 § 1 kk. Prawo o ruchu drogowym nakazuje kierowcom zachowanie należytej ostrożności w czasie jazdy – art. 3, a także określa zasady dotyczące bezpiecznego odstępu samochodu od poprzedzającego pojazdu i bezpiecznego hamowania – art. 19 ust. 2 pkt 2 i 3. Z dowodów zebranych w tej sprawie bezspornie wynika, że obwiniony wyczerpał swoim działaniem wszystkie wyżej wymienione przesłanki w zakresie naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Rozstrzygając w zakresie skierowanego wniosku o ukaranie, a jednocześnie mając na uwadze skutki tego zdarzenia, Sąd Rejonowy zasadnie uznał, że skoro czyn ten będący wykroczeniem i wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa, to obwiniony powinien ponosić odpowiedzialność karną za wykroczenie i przestępstwo i dlatego też uznał go winnym tego wykroczenia, tj. z art. 86 § 1 kw. Taka sytuacja prawna jest zgodna z art. 10 § 1 kw, który stanowi, że „jeżeli czyn będący wykroczeniem

wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa, orzeka się za przestępstwo i za wykroczenie, z tym, że jeżeli orzeczono za przestępstwo i za wykroczenie karę lub środek karny tego samego rodzaju, wykonuje się surowszą karę lub środek karny. W razie uprzedniego wykonania łagodniejszej kary lub środka karnego zalicza się je na poczet surowszych”. W świetle wyżej wymienionego przepisu, nie ma więc przeszkód do ewentualnego skazania S. G. (1) za ten czyn, jako przestępstwa z art. 177 § 1 kk i dlatego też, w ocenie Sądu Odwoławczego, zarzuty apelujących w tym zakresie nie zasługiwały na uwzględnienie.

Sąd Odwoławczy nie podzielił również zarzutu obrońcy obwinionego, dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku w zakresie czynu z pkt II wniosku o ukaranie, tj. wykroczenia z dnia 15 lipca 2015r. Z pisemnych motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd I instancji prawidłowo ocenił zebrany w tym zakresie materiał dowodowy i w sposób prawidłowy, logiczny, zgodny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego wykazał, że w przeciwieństwie do wyjaśnień obwinionego, na wiarygodność zasługiwały zeznania świadków I. K. i A. P., a także w zdecydowanej części zeznania P. K.. Analiza wyjaśnień obwinionego i zeznań świadka P. K., które zdaniem obwinionego potwierdzały jego wersję prowadzi do wniosku, że wyjaśnienia S. G. w tym zakresie nie są zasadne, bowiem świadek P. K. zaprzeczył, że (...) przemieszczał się w trakcie zdarzenia. W ocenie Sądu Odwoławczego, Sąd I instancji wykazał w sposób nie budzący wątpliwości, że okoliczności i przebieg tego zdarzenia drogowego nie mogły odpowiadać twierdzeniom S. G. (1) przede wszystkim ze względu na brak logiki w jego wypowiedziach.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, że zarówno ustaleniach faktycznych, jak też ocena prawna tych zdarzeń, nie budzą wątpliwości. Sąd nie dopatrył się też, by orzeczone wobec S. G. (1) za te wykroczenia kara i środek karny były rażąco surowe. W tym zakresie Sąd Okręgowy podzielił wywoływy Sądu Rejonowego i uznał, że brak jest podstaw do zmiany tej kary i środka karnego, bowiem orzeczenia te spełniają wszystkie dyrektywy odnośnie wymiaru kary i środków karnych, a w szczególności uwzględniają okoliczności tych zdarzeń, stopień społecznej szkodliwości tych czynów i stopień zawinienia obwinionego, a także właściwości i warunki osobiste S. G. (1), a jednocześnie mają na uwadze zasady prewencji ogólnej i indywidualnej.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2015 r., poz. 615 z późn. zm.) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Zespołu Adwokackiego Nr (...) w S. w M. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) za obronę sprawowaną z urzędu na rzecz S. G. (1) przez adw. F. S. w postępowaniu odwoławczym (§ 4 ust. 1 oraz § 17 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu – Dz. U. z 2015 r., poz. 1801).

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 118 § 1 i 4 kpw oraz art. 119 kpw w zw. z art. 636 § 1 kpk zasądzając od S. G. (1) kwotę 616,60 (sześciuset szesnastu i 60/100) złotych.

Sąd Okręgowy obciążył obwinionego w/w kosztami poniesionymi przez Skarb Państwa w związku z ustanowieniem obrońcy, opłatą (stanowiącą 10 % kary grzywny orzeczonej w I instancji) oraz zryczałtowanymi wydatkami postępowania odwoławczego w sprawach o wykroczenia (§ 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 r. w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia, Dz. U. z 2001 r., Nr 118, poz. 1269).

Z tych też względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.